

1) Ἀνατάραξις, ἀνακίνησις Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπὸ τὸ ἀνατάραγμα θόλωσε τὸ νερό. Συνών. ἀναγύρισμα 1, ἀνάδεμα (Π) 1, ἀναδεμή 1, ἀνακάτεμα Α 1, ἀνακάτωμα Α 1, τάρωμα. β) Συνεκδ. ὁ ἐκ τῆς ἀναταράξεως τινος παραγόμενος θόρυβος ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Βλαστ.: Ἀνέβαινε ἀποκάτου βαθὺ καὶ ἀπόκονφο τῆς στέρας τὸ μουγγὸ ἀνατάραμα σὰ θεριοῦ ἀλυσσοδεμένον ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. 2) Ἀνάσεισις, συγκλονισμός Λεξ. Δημητρ.: Μὲ τὸ δυνατό ἀνατάραγμα τῆς κλάρας πέσαν ὅλοι οἱ ἀνθοί. Συνών. ἀνατίναγμα 1, τίναγμα. 3) Σπασμός ἐκ νόσου Λεξ. Δημητρ.: Κακὸ ἀνατάραμα νὰ σ' εὖρη! (ἀρά). Συνών. τάρωμα.

*ἀναταραχή ἢ, ἀδαραχή Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ταραχή. Ὁ τύπ. ἀδαραχή ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντάρα.

Ταραχή, σύγχυσις: Ἄσμ.

Τὸ ὄνομά σου τὸ γλυκὸ ὄδες τὸ λέν οἱ ἄλλοι,

ἀκούω μέσ' ἔς τὴ γαρδούλλα μου ἀδαραχὴ μεγάλη.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτωμα Β 2.

*ἀναταραχίζω, μέσ. ἀδαραχίζομαι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναταραχή, παρ' ὃ καὶ ἀδαραχή.

Ταρασσώ, συγχύζω τινά: Πολὺν ἀδαραχίστηκα ἀπὸ τῆ γουβέδα του. Ἐφην' ἀδαραχισμένος. Συνών. συχύζω, ταραάζω.

ἀνάταυρα ἐπίρρ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύπρ. (Πάφ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάταυρα. Πβ. Φώτ. «παλιμβαλῆς ὁ ἀνάταυρα πεσών».

Ἐπτιώς ἐνθ' ἀν.: Ἦτιον π-πες-σούμενος ἀνάταυρα Πάφ. || Ἄσμ.

Κε ἂ δὲ σὲ κάμω νὰ τὴ βρῆς ἀνάταυρα τὴ στράτα!

(θὰ σὲ ἀπωθήσω βιαίως καὶ θὰ εὗρεθῇς ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας ἐξαπλωμένος ὑπτιώς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ) Βιάνν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσκελα.

ἀναταχτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεταχτής Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατάζω.

Ὁ ἔχων ἔργον νὰ περιποιηταί τινα, νὰ φροντίζῃ περὶ τινος: Ἐπῆρε ἀνε γι' ἀνετάχτρα τοῦ κωπελλιοῦ. Ἀδικο νὰ σ' εὖρη γι' ἀνεταχτή καὶ ποῦ σὲ βρῆκα! Αὐτό βαλες γι' ἀνεταχτή; γιὰ κεινὰ τὰ καμ' ὅλα ἄνω κάτω!

ἀνατε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ἐπιθ. νατέ.

1) Ὁ μὴ ὑποστάς ἐπαρκῇ ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου: Ἀντε ἄνατε (ἄντε = ἄρτος). Συνών. ἄγιнос 1, ἀγίνωτος 2, ἀμπάητε, ἄμπατος 2 β, ἀνανέβαστος 2, ἀνανέβαστος 1, ἀνάσυρτος Α 2, λειψανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνεβασμένος (ἰδ. ἀνεβάζω), ἀνεβατός, νατέ. 2) Ὁ μὴ ὥριμάσας, ἄωρος: Τὰ μάβα εἶμι ἀκόνη ἄνατα (τὰ μῆλα εἶναι ἀκόμη ἄωρα). Συνών. ἀγέννητος 3, ἄγιнос 2, ἀγίνωτος 3, ἄγουρος Α 2, ἄμεστος.

ἀνατέλλω Αἰγιν. Ἦπ. Ἴος Κρήτ. Κύπρ. —Λεξ. Βλαστ. 364 Δημητρ. ἀνατέλλω Λεξ. Βλαστ. ἀνατέλλω Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) Χηλ. ἀνετέλλω Ἄνδρ. (Κόρθ.) Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἀνατέλλω. Τὸ ἀνατεῖλλω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνέτειλα.

1) Ἀνέρχομαι ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας τὰ στήθη σου ἀγναντεύει καὶ ἔς τὰ ξανθά σου τὰ μαλλιά φέγγ' ὅταν βασιλεύῃ

Ἦπ.

Σὲ ψηλὸ βουνό, σὲ ριζιμαῖο χαράκι,
κάθεται ἀστὸς βρεμένος, χιονισμένος,
καὶ παρακαλεῖ τὸν ἥλιο ν' ἀνατεῖλῃ.
Ἦλιε, ἀνάτειλε, ἦλιε, λάμψε καὶ δῶσ' μου

Κρήτ.

Ἡ κόρη στέκ' ἔς τὴν αὐλὰν ἀτ'ς καὶ ὁ ἥλὸν ἀνατεῖλλει

Τραπ.

Ἐπαρ', ξένε, τὰ ροῦχα σου, ἔς τὴ μάννα σου τὰ πάνε
κ' ἐδῶ νερὸ δὲ βρίσκεται, ἥλιος δὲν ἀνατεῖλλει

(μοιρολ. πάνε = πάγαινε) Χηλ. || Αἰνιγμ.

Τὸ φίδι εἶναι ἔς τὴ θάλασσα το' ἢ θάλασσα ἔς τὸ φίδι
τσαὶ ἔς τοῦ φιδιοῦ τὴν τσεφαλὴ ὁ ἥλιος ἀνατεῖλλει

(ὁ λύχνος) Ἴος. Ἀντίθ. βασιλεύω, βουτῶ, δύω.

2) Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι Κρήτ. Κύπρ.: Ἄσμ.

Γεῖς κυνηγὸς ἀνάτειλεν ὅς' ἀπὸ το' ὅξω χῶρες

(γεῖς = εἷς) Κρήτ. 3) Ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ἐπὶ πηγῆς Κύπρ. —Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀνάμεσα ἔς τὰ δυὸ δειντρά ἀνέτειλε μὲ βρούσι

Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Αἰλιαν. Περί ζώων 14,16 «πηγῆς τινος ἀνατελλούσης ἐν ὥρᾳ θερείῳ». Συνών. ἀνοίγω.

ἀνάτελμα τό, Πελοπν.(Γορτυν.) —Δλουκοπ. Ποιμεν. 128 —Λεξ. Βλαστ. ἀνάτελμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Ναύπακτ.) ἀνατεῖλμα Κύπρ. ἀνατόλημα Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνάτελμα. Ὁ τύπ. ἀνατεῖλμα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ. ἀνατεῖλω, ὁ δὲ ἀνατόλημα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀνατολή.

1) Ὁ περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου χρόνος ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Καὶ τὴν αὐγὴν ἔς τ' ἀνάτελμα θὰ βγω νὰ σὲ ρωτήσω
Γορτυν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 4711 (ἐκδ. JSchmitt) «ὥρα ἀνατελμάτου». Συνών. λινοβάρεμα.

β) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὴν ἀνατολὴν Στερελλ.(Ναύπακτ.): Ἄμα λαλήσ' ἢ κόττα ἀνάτελμα ἡλιοῦ, θὰ πιθάν' κάποιους συγγινῆς. 2) Τὸ μέρος ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἀνατολή Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνα σωρὸ ὀνόματα ἀκούς, ἄλλα κατὰ τὸ βορρὰ καὶ ἄλλα ἀνάτελμα ἡλιοῦ. Συνών. ἀνατολή 2, ἀνατολίτσα, ἀνατολούλλα.

ἀνατηγανίζω ἀμάρτ. ἀνετηγανίζω Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. τηγανίζω.

Ψήνω τι εἰς τὸ τηγάνι: Ἀνετηγανίζω ἀβγά. Συνών. τηγανίζω.

ἀνατηρῶ Κάλυμν. ἀνατηρῶ Ἦπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. τηρῶ.

Βλέπω μὲ προσοχὴν, προσβλέπω ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Καὶ πάλιν καὶ ἀνατήρησε, θωρεῖ τὸν αἰ-Γιάννη,

θωρεῖ τον καὶ κατέβαινε κλισμένον καὶ δαομένον

Κάλυμν.

ἀνατίναγμα τό, πολλαχ. ἀνατίναγμαν Πόντ.(Κερασ.) ἀνατίνᾳγμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἀνατίναμαν Κύπρ. ἀνατίνασμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀντίναμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατινάζω.

1) Διάσεισις, τίναγμα Κύπρ.: Εἶν' ἀνατίναμαν ἐν' ποῦ καμες τὸ ροῦχον! Συνών. ἀνατάραμα 2, τίναγμα.

2) Ἡ ἐκ τρόμου ἀναπήδησις, ἐκπτόησις πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τ' ἀχπάραγμαν φέρ' ἀνατίνᾳγμαν (ἀχπάραγμαν = ξύπασμα) Χαλδ.

ἀνατινάζω, ἀνατινάσσω Θήρ. Κρήτ. ἀντινάσσω Κύπρ. ἀνατινάζω πολλαχ. ἀνατ'νάζου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀνατινάζω Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀνετινάσσω Θήρ. Α.Κρήτ. Σέριφ. —Λεξ. Μπριγκ. ἀνετινάζω Νάξ. Μέσ. ἀνετινάσσομαι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατινάσσω.

Α) Ένεργ. 1) Σείω, κινῶ τι βιαίως, ἀνατινάσσω πολλαχ. : Ἀνατινάζω τὰ χεῖρά μου Νάξ. Ἀντίναξε τὰ ροῦχα νὰ φύγῃ ὁ κορημακτός Κύπρ. Πάαινε ἀντίναξε τὲς πατάτες νὰ μὲν πκιάσουν ἑποκάτω (νὰ μὴν κολλήσουν εἰς τὸν πυθμένα τῆς χύτρας) αὐτόθ. || Φρ. Ἀνατινάζω τὸ γιὰ καὶ μου (αἰσθάνομαι ἰσχυρὰν ἀποστροφὴν πρὸς τινα ἄνθρωπον. Συνών. φρ. τινάζω τὸ γιὰ καὶ μου) Λεξ. Δημητρ. Τοῦ ἀντίναξεν μὲν (βραχυλ. ἀντὶ τίναντε τὸ χεῖρι του καὶ τοῦ ὅσσε μὲν γροθιά, χαστουκέα κττ. Συνών. φρ. τοῦ ἄναψε μὲν - τοῦ ἄστραψε μὲν κλπ.) Κύπρ. || Παροιμ. Τρώει τῆς ἀντινάσσει τὴν ποδοκῆν του (ἐπὶ ἀχαρίστου) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ν' ἀνατινάζω τὸ κλαρὶ νὰ πέσῃ τ' ἄνθι χάμω
Λεξ. Δημητρ. Συνών. τινάζω. 2) Τινάσσω ἀπορρίπτω τι Κύπρ. : Ἀντίναξεν τον ὁ ἄπ-παρος ἀπὸ τὴν ῥάχιν του.

Β) Μέσ. 1) Πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ Ἀθῆν. (παλαιότ.) : Ἄσμ.

Ἀνατινάχτον, Χατζαλῆ, καὶ κάθον 'ς τὴν κολόνα
κι ἄκου τὴν ἀδερφοῦλλα σου ποῦ ῥυάξει σὰν τρυγόντα.

2) Συγκλονίζομαι ἐκ συγκινήσεως, φόβου ἢ ψυχικῆς τινοῦ νόσου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) : Σὰν τ' ἄκουσε ἀνατινάχτηκε Λεξ. Δημητρ. Ἠνετινάχτηκε ἀπάνω ἀπὸ 'κεῖ ποῦ κάθοντα Θήρ. Ἐχπάραξέ με κ' ἐνετινάγα (μὲ ἐξύπασε καὶ ἀνετινάχτην) Τραπ. || Φρ. Ἀντινάχτηκε τὸ μωρὸν (συνεκλονίσθη προσβληθὲν ὑπὸ πονηρῶν πνευμάτων) Κύπρ.

*ἀνατιναχτός ἐπίθ. ἀντινακτός Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατινάζω.

Ὁ ἀνατινασσόμενος, ἐπὶ γεωμήλων τηγανιζομένων, τὰ ὅποια ἀνατινάσσουν ἐντὸς τοῦ τηγανίου ἢ τοῦ τέντζερη διὰ νὰ ψηθοῦν ὁμοιομερῶς ὑφ' ὅλας τὰς πλευράς : Ἐμασιρέψαμεν πατάτες ἀντινακτές.

*Ἀνατολᾶς ὁ, Ἀνατουλᾶς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνατολή.

Ὁ κάτοικος τῆς Ἀνατολῆς, ἥτοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ Τοῦρκος : Ἄσμ.

Ν' ἀγνάντιβα τὴ Ρούμιλη κι ὡς τοῦ Ζουρμπᾶ τὴ βρούσι,
πῶς πουλιμοῦν οἱ εὐζωνοὶ μὲ τοὺς Ἀνατουλᾶδεις.

Συνών. Ἀνατολήσιος, Ἀνατολίτης.

ἀνατολή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων. ἀνατουλή βόρ. ἰδιώμ. ἀνετολή Κεφαλλ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μεγίστ. Νάξ. (Κορων.) Πελοπν. (Αἴγ. Βούρβουρ. Λάστ.) Προπ. (Ἀρτάκ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνατολή.

1) Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ὀρίζοντα κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων. : Αὐριο νὰ ξυπνήσουμε πρῶι πρῶι νὰ δοῦμε τὴν ἀνατολὴ κοιν. || Φρ. Κινήσαμε μὲ τὴν ἀνατολὴ (μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος) κοιν. Μὲ τ'ν ἀνατουλή θὰ πάγουν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. || Ἄσμ.

Καλημέρα σου, ἀνατολή, καλημέρα σου, δύσι

Λεξ. Δημητρ. Συνών. βάρεμα, ἀντίθ. δύσι. β) Ἡ αὐγὴ πολλαχ. καὶ Πόντ. : Χάραξε ἡ ἀνατολὴ πολλαχ. Εἶναι ἡ ὥρα ποῦ θὰ σκᾶ ἡ ἀνατολὴ Σέριφ. || Ἄσμ.

Ἐφώτισε -ῖ- ἡ ἀνετολή, ἐχάραξε κ' ἡ δύσι,

πάν τὰ πουλλάκια 'ς τὴ βοσκὴ κ' οἱ -ῖ- ἔμορφε 'ς τὴ βρούσι Λάστ.

Γλυκοχαράζει ἡ ἀνατολὴ καὶ γλυκοφέγγει ἡ δύσι

Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος ὅπουθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος κοιν. καὶ Πόντ. Τσακων. : Ὁ αὐγερινός τὸ καλοκαίρι φαίνεται 'ς τὴ δύσι καὶ τὸ χειμῶνα ἀπὸ τὴν ἀνετολὴ Βούρβουρ. Κοίτα κατὰ τὴν ἀνετολὴ Κεφαλλ.

Ἄσμ. Ὁ σὴν ἀνατολὴν μερέαν ποῖσον τὸ σταυρό σ' Πόντ. (Τραπ.) || Φρ. Ἐγύρισε ἀνατολὴ καὶ δύσι (ὅλον τὸν κόσμον) κοιν. Τό 'να του μάτι 'ς τὴν ἀνατολὴ καὶ τ' ἄλλο 'ς τὴ δύσι (ἐπὶ παραβλῶπος) Δαρδαν. || Γνωμ. Κόκκιν' ἡ ἀνετολή, κατουρημέν' ἡ δύσι (ὅταν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καλύπτουν ἐρυθρὰ νέφη, τότε περὶ τὴν δύσιν θὰ βρέξῃ) Λάστ. || Ἄσμ.

Σὰν τί μαυρίλα φαίνεται ἀντίκρυν 'ς τ' Ἀδραμύττι,
μὴν καίγεται ἡ ἀνετολή, μήνα καπνίζ' ἡ δύσι ;

Ἀρτάκ.

Τὸ κούτελό σου τὸ πλατὺ | ἐ δύσι τσ' ἐ ἀνετολή

(ἐνν. εἶναι) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάτελμα 2.

Ἡ λ. ὡς κύρ. ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνατολή Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Σάντ.), Ἀνατουλή Μακεδ. (Παγγ.) καὶ ὡς τοπων. κοιν.

Ἀνατολήσιος ὁ, Ἡπ.—ΧΧρηστοβασ. Χρόν. σκλαβ. 16

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀνατολή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

1) Τοῦρκος καταγόμενος ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας : Ὁ Κιουταχὴ πασιὰς μὲ τοὺς Ἀνατολήσιους κι ὁ Ὁμέρ Βουώνης μὲ τοὺς Ἀρβανῆτες ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *Ἀνατολᾶς, Ἀνατολίτης. 2) Τὸ οὐδ. ἀνατολήσιο, εἶδος ὑφάσματος (λαβόντος τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τόπου τῆς προελεύσεως) Ἡπ.

ἀνατολικὰ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀνατουλικά βόρ. ἰδιώμ. ἀνετολικά Ἀνδρ. (Κόρθ.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σαγκρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνατολικός.

1) Πρὸς ἀνατολὰς κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Χαλδ.) : Γυρίζω ἀνατολικά κοιν. Κάνει τὸ σταυρό του ἀνατολικά Κρήτ. Μήλ. || Ἄσμ.

Στέκομαι ἀνετολικά τσαὶ κάνω τὸ σταυρό μου

Κόρθ.

Ἐγρίσει' ἀνατολικά, κάμετε τὸ σταυρό σας,

γιατί 'φτασε τὸ τέλος σας κ' ἤρθε τὸ τέρμινό σας

(ἔγρισει' = γυρίσετε) Κάσ. Συνών. προσηλιακά, ἀντίθ.

ἀποσκιερά. β) Ἐξ ἀνατολῶν Νάξ. (Σαγκρ.) : Τὰ νερὰ ἔρχονται πάντοτε ἀνετολικά (νερὰ = βροχαί). 2) Ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἥτοι τῆς Μ. Ἀσίας Κωνπλ. : Τὸ δεῖνα χωρὶς πέφτει ἀνατολικά. Ἀντίθ. ρουμελικά.

ἀνατολικός ἐπίθ. κοιν. ἀνατουλ'κός βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνατολικός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ πρὸς ἀνατολὰς ἐστραμμένος ἢ κείμενος, ὁ ἑὸς κοιν. : Ἀνατολικὸ σπῆτι-δωμάτιο-παράθυρο κττ. κοιν. Συνών. προσηλιακός, ἀντίθ. ἀποσκιερός. 2) Ὁ ἐξ ἀνατολῶν προερχόμενος κοιν. : Φυσᾷ ἀνατολικός (ἐννοεῖται ἄνεμος, ἥτοι ἀπηνιότης) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀρχίζ' ὁ νότος τὸ νερὸ κι ὁ κὺρ βορρὰς τὸ χιόνι

κι ἀρχίζει κι ἀνατολικός τὸ σταυρωτὸ χαλάζι

Κρήτ. 3) Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀνατολὴν κοιν. : Φρ. Ἀνατολικὸ ζήτημα (ἐπὶ ὑποθέσεως περιπλόκου ἢ χρονισίας, ἐκ τοῦ περιωνύμου ἱστορικοῦ ζητήματος περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐκδιώξεως τῶν Τοῦρκων ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ Μ. Ἀσίας). 4) Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν (ἢ σημασιολογικὴ χρῆσις παρὰ τοῖς καθολικοῖς) Σῦρ. : Ὁ δεῖνα εἶναι ἀνατολικός, δὲν εἶναι δυτικός. Ἀνατολικά Χριστούγεννα (τὰ Χριστ. τῶν ὀρθόδοξων). Συνών. ὀρθόδοξος ἀντίθ. δυτικός, καθολικός.

Β) Οὐσ. 1) Τὸ θηλ. ἀνατολικὴ ἢ ἀνατολικεὶα ἡ, εἶδος δαμασκηneas μὲ λευκὰ ἐπιμήκη δαμάσκηνα (μετεφυτεῦθη

